

Sygnatura akt VI C 51/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 23 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu VI Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Michór

Protokolant: Magdalena Kozera

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2015 r. w we W.

sprawy z powództwa Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.
przeciwko J. S.

- o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VI C 51/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wniosła o zasądzenie od pozwanego J. S. kwoty 989,84 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu wedle norm przepisanych. W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że na podstawie umowy cesji przejęła prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych przez P4 Sp. z o.o. w (...). Podniosła, że dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia przez pozwanego świadczenia jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. zarządzany jest przez (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A. we W..

(dowód: wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych k. 23)

Dnia 20 czerwca 2013 r. sporządzona została umowa przelewu wierzytelności między P4 Sp. z o.o. w W. a Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W.. Jej przedmiotem było dokonanie cesji wierzytelności cedenta. Dane dłużników miały być przekazane na płytach DVD.

(dowód: umowa cesji z 20.06.2013 r. k. 24-26)

Dnia 24.10.2013 r. sporządzone zostało przez P. M. – wedle pisma kierownika Departamentu (...) Procesami Zawierania Ugód w (...) S.A. wezwanie do zapłaty skierowane do pozwanego.

(dowód: pismo (...) S.A. z 24.10.2013 r. k. 27)

Dnia 6.12.2013 r. Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. sporządził wyciąg z ksiąg funduszu, w którym wskazał, że w jego księgach ujawniona jest wierzytelność w stosunku do pozwanego na kwotę 989,84 zł z tytułu umowy zawartej przez pozwanego z P4 Sp. z o.o. dnia 15.09.2011 r.

(dowód: wyciąg z ksiąg funduszu z 6.12.2013 r. k. 21)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszym rzędzie należy wskazać, iż postępowanie w niniejszej sprawie miało charakter uproszczony – a co za tym idzie - obowiązuje w nim zasada prekluzji dowodowej stosownie do art. 505⁵ k.p.c.

Strona powodowa reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie wskazała jakichkolwiek dowodów na okoliczność istnienia oraz przejęcia długu. Nie wykazano, że osoby, które podpisały się na umowy cesji za cedentów były uprawnione do ich reprezentacji. Nie wykazano również, aby P. M., który podpisał pismo z 2.04.2013 r. był umocowany do reprezentacji cedenta czy cesjonariusza. Nie sposób nie zauważyć, że w piśmie wskazano, że reprezentuje on (...) S.A., a nie Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych KRUK, które reprezentuje Fundusz. Przede wszystkim zaś nie dołączono umowy świadczenia usług telekomunikacyjnych, która rzekomo miała wiązać pozwanego z P4 Sp z o.o. Nie dołączono załączników do cesji, z którego miałyby wynikać jej dokonanie. Podkreślenia wymaga fakt, że tak cedenci, jak i cesjonariusz, są podmiotami profesjonalnymi, występującymi w obrocie gospodarczym, powinny zatem należycie dokumentować swoje czynności. Strona powodowa nie dołączyła nadto dowodów doręczenia pozwanemu zawiadomienia o przelewie. R. – załączone dokumenty nie wskazują na fakt dokonania istnienia wierzytelności oraz dokonania jej przelewu.

Ustalając stan faktyczny Sąd miał na względzie regulację art. 6 k.c. zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (ciężar dowodu) a nadto art. 3 k.p.c. wedle którego strony obowiązane są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody (zasada kontrydiktoryjności). Rzeczą sądu nie jest zatem zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Nie obowiązuje obecnie zasada odpowiedzialności sądu za wynik postępowania dowodowego (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, z. 6-7, poz. 76; wyrok SN z dnia 7 października 1997 r., II UKN 244/98, OSNP 1999, z. 20, poz. 662; wyrok SN z dnia 16 grudnia 1997 r. II UKN 406/97, OSNP 1998, z. 21, poz. 643; wyrok SN z dnia 11 października 2000 r., II UKN 33/00, OSNP 2002, z. 10, poz. 251). Zasada ta znajduje uzasadnienie nawet w przypadku stron występujących w sprawie bez adwokata lub radcy prawnego (por. cyt. wyrok SN z dnia 11 października 2000 r.). Za zupełnie absurdalne należy przy tym uznać przerzucanie ciężaru dowodu na pozwanego. To nie pozwany ma bowiem wykazać, że wierzytelność istnieje, jak również że doszło do jej cesji.

Wypada zauważyć, że stronie powodowej umknęło, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 lipca 2011 r., P 1/10, OTK-A 2011/6/53, stwierdził, że art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546 z późn.zm.) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji. Celem dostosowania regulacji art. 194 u.f.i. do powyższego wyroku stało się wprowadzenie z dniem 20 lipca 2013 r. w art. 194 ustępu 2, zgodnie z którym moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w art. 194 ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym (szerzej zob. G.Borowski (w:) Ustawa o funduszach inwestycyjnych. Komentarz, pod red. R.Mroczkowskiego, Warszawa 2014, Wolters Kluwer, s. 648-650).

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl § 2 tego artykułu

wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Wedle art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Tym samym skoro w rozpatrywanej sprawie wierzytelność stwierdzona była pismem (umowa wraz z fakturami) ustawodawca nałożył na strony obowiązek zachowania formy pisemnej.

R. - powód nie przedłożył dowodów na okoliczność istnienia wierzytelności oraz dokonania jej przelewu.

Mając powyższe na względzie na mocy powołanych przepisów prawa należało orzec jak na wstępie.